

"Nemzeti Ujság" cath. daily,
Budapest, Sep. 30, 1941.

A clevelandi társaság

Washingtonból jelentik: Az összes clevelandi lapok részletesen közlik azt a hírt, hogy egy baloldali amerikai magyar csoport alakult meg „American Federation of Democratic Hungarians” név alatt. Az alakuló gyűlés elnöke Vámbéry Rusztem volt. Résztvettek a gyűlésen többek között: Kéri Pál, Lengyel Emil, Fényes László, Jászi Oszkár, Vincze Sándor, Ferebesi János is. A gyűlés által elfogadott kiáltvány mint célkitűzést hangoztatta a magyar nép felszabadítását a részben feudális, fasiszta, diktatórius és antiszemita uralom alól, valamint az együttműködést az összes dunai államok külföldön működő ellenkormányzaival egy dunai államszövetség megalakítása céljából. A gyűlés táviratban üdvözölte Rooseveltt elnököt, Benest és Károlyi Mihályt, mint egy hasonló angliai mozgalom vezetőjét.

A díszes társaság összeverődött Amerikában, csupa tizenhárompróbás szökevény, akikre kár az „emigráns” elnevezést vesztegetni, mert valamennyi kisebb-nagyobb bűnökkel terhelten ugrott meg az igazságszolgáltatás elől. Rokkant szabadkőműves vakolók, Tisza-gyilkosok, levitézlett bujtogatók, kommunista gonosztevők, októbriista felforgatók díszes gyülekezete alakult meg Clevelandban, hogy — dollárok reményében — fálnak vigye az amerikai magyarokat s „felszabadítsa” a magyar népet, melyre pontosan ők szabadították rá Benest és Titulescut, amikor telehazudták az országot demokráciával és Marx könyvei-

ből kiolvasott részeg jelszavakkal. Pillanatig sem tévesztjük össze ezt a szemérszedett gyülekezetet politikai emigránsokkal, akik elvesztvén szemmértéküket, a bujdosás keserű napjaiban, illúziók kergetésével töltik idegen kenyéren napjaikat. Nem, ezek a szökevények nem politikai ideálok álomkergetői. Ezek bérenc ámokfutók, akik a jó üzlet, a megfizettség, az ügynöki dollárszimát gátlástalanságával vetik rá magukat az amerikaiak informálatlanságának jogán az „emigráns” konjunkturára, hogy nekik is jusson az odavetett pénzből, amelyet velük egy huron pendülő, más hasonló alakulatok kapnak. Ezek a személyek, akik lehányták magukról a tisztességérzet utolsó foszlányait is, — s maguk jönnének a legnagyobb zavarba, ha sötét multjukról az amerikaiak számon kérnék őket — dehogyis merészelnének visszajönni ebbe a Magyarországba, ahonnan a köznégvetés örökidőkre kiközösítette őket. Tudják ők nagyon jól, hogy a magyarság sem Amerikában nem esett a feje lágyára, sem itthon nem túrné meg őket pillanatokra sem. Mindezzel tisztában vannak, amikor a magyar nép felszabadításáról beszélnek s természetesen Benesnek és Károlyi Mihálynak küldenek üdvözléseket. Nem a magyar nép felszabadítása kell nekik, hanem a dollár. Nem a szabadság, hanem a szabad rablás emléke buzog bennük, nem a demokrácia és nem az alkotmány. Benes akarják kiszolgálni, nem a magyarságot. A clevelandi tömörülés erkölcsi nyomora az amerikai magyarságot aligha téveszti meg, az itthoni magyarság pedig megvetéssel fogadja a próbálkozást, amely Magyarország legromlottabb ellenségeivel parolázik, elsősorban a kitérő Benessel.

